

РЕШЕНИЕ

№ 755

гр. София, 07.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 5-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Иво Димитров

Членове: Величка Борилова
Зорница Гладилова

при участието на секретаря Нина Ш. Вьонг Методиева
като разгледа докладваното от Величка Борилова Въззивно търговско дело
№ 20201001002224 по описа за 2020 година

, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК и е образувано по три въззивни жалби – и трите насочени против Решение № 13/20.02.2020 г., постановено по т.д. № 36/2018 г. по описа на ОС Перник.

Въззивната жалба на О. Г. П. и Е. В. Л., и двамата чрез адв.К.И. от ПАК, е насочена против частта от първоинстанционното решение, с която тези въззивници са осъдени да заплатят на „Юробанк България“ АД сумата от 33 114,48 евро, представляваща непогасена главница по договор за покупко-продажба на недвижим имот, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 5 118,39 евро, представляваща възнаградителна лихва за периода от 15.11.2015 г. до 10.07.2018 г. и сумата от 1 476,88 евро, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за същия период.

В тази жалба се поддържат оплаквания за неправилност на първоинстанционното решение в обжалваната му част, като постановено при нарушение на съдопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон, както и за необоснованост, за всяко едно от които се развиват подробни доводи.

Във връзка с първото от оплакванията е формулирано и доказателствено искане за допускане на повторна ССЕ със задача вещото лице да даде заключение за това, какъв е размера на възнаградителната лихва за периода от сключване на договора за кредит – 08.02.2008 г. до датата на предявяване на исковата молба – 12.07.2018 г., ако възнаградителната лихва се формира съгласно първоначалните уговорки на договора за банков кредит – базов лихвен процент, плюс надбавка 0,15 пункта, при размер на анюитетната вноска 283,32 евро? Съответно – с оглед отговора на този въпрос да се даде такъв и на въпроса какъв е размера на непогасената главница и възнаградителна лихва?

Въззивната жалба на Д. Й. И., чрез адв.В. Б. от САК е насочена против горепосочената

уважителна част на първоинстанционното решение, като в нея също се развиват доводи за неправилност, изразяващи се в допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила и за противоречие с материалния закон.

Във връзка с оплакването за неправилност, касаещо служебно приетата от съда за дължима /след преценка нищожността на част от договорните клаузи/ вноската по кредита, която според въззивницата И. е анюитетна – т.е. ежемесечният ѝ размер е еднакъв, но се състои от променливи компоненти като главница и лихва, е формулирано доказателствено искане за допускане на нова СИЕ, която да отговори на въпросите, формулирани и във въззивната жалба на П. и Л..

Третата въззивна жалба – тази на „Юробанк България“ АД, чрез адв.И.С. от САК, е насочена против отхвърлителната част от първоинстанционното решение, което този въззивник счита за неправилно, поради противоречието му с материалния закон и поради неговата необоснованост. Навеждат се подробно доводи във връзка с тези оплаквания.

В отговорите по депозираните жалби страните взаимно са оспорили доводите на на срещните такива.

Софийският апелативен съд в решаващия състав, в изпълнение на правомощията си по чл.269 ГПК след като извърши служебна проверка за валидност и допустимост на първоинстанционното решение и прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, съобразявайки основанията за неправилност срещу първоинстанционния съдебен акт, посочени във въззивните жалби, приема следното:

Обжалваното решение на СГС е валидно и допустимо, като постановено от надлежен съдебен състав, в рамките на неговата правораздавателна власт и в съответната форма, по редовно предявени иски.

Разгледани по същество оплакванията за неправилност на същото настоящата инстанция намира за частично основателни, като за да достигне до този извод съобрази от фактическа и правна страна следното:

ОС Перник е бил сезиран с предявени при условието на обективно кумулативно съединяване с иски с правно основание чл.430, ал.1 и ал.2 ТЗ от „Юробанк България“ АД против О. Г. П., Е. В. Л. и Д. Й. И..

В обстоятелствената част на исковата молба се е твърдяло, че страните били обвързани от договор за кредит за покупка на недвижим имот № НЛ 32063 от 08.02.2008 г., по който праводателят на ищцовата банка „Юробанк и Еф Джи България“ АД разрешила на тримата ответници, наричани общо кредитополучател, банков кредит за покупка на недвижим имот, подробно описан в договора, в размер на 38 000 евро, с краен срок на погасяване 240 месеца, считано от датата на откриване на заемната сметка – 15.02.2008 г.

Вземането на банката по посочения договор било цедирано на 09.04.2008 г. на „Бългериън ритейл сървисиз“ АД, а на 26.11.2009 г. бил подписан договор за цесия /обратна/, с който вземането е било върнато на първоначалния кредитор.

Твърдяло се е, че в чл.18, ал.1 от договора е била уговорена клауза в случай на непогасяване на която и да е вноската по кредита или друго неизпълнение на кредитополучателя по него, банката да може да направи кредита изцяло или частично предсрочно изискуем.

Възползвайки се от това свое право и поради неплащане от страна на ответниците на задълженията по договора за кредит същият бил обявен за предсрочно изискуем на всеки един от кредитополучателите, които отговаряли солидарно за задължението, по отделно с нарочни уведомления.

Поискано е от съда да постанови решение, с което да осъди ответниците да заплатят на ищеца солидарно сумата от 36 837,64 евро, представляваща неплатена главница по предоставения кредит; сумата от 5 118,39 евро, представляваща възнаградителна лихва за периода от 15.11.2015 г. до 10.07.2018 г.; сумата от 1 476,88 евро, представляваща мораторна лихва - обезщетение за забава за периода от 15.11.2015 г. до 10.07.2018 г., както и сумите от 325,15 евро като такси, дължими на осн. чл. 4 от договор за кредит за периода от 15.02.2016 г. до 10.07.2018 г., 98 евро – застраховки, дължими на осн. чл. 14 от договор за

кредит за периода от 14.03.2016 г. до 10.07.2018 г. и сумата от 694,83 лева – разноси, от които 514,83 лв. за подновяване на ипотека и 180 лв. за връчване на уведомления на ответниците, дължими на осн. чл. 10 и чл. 13, ал. 2 от договор за кредит за покупка на недвижими имот за периода от 16.01.2018 г. до 10.07.2018 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане.

Ответниците О.П. и Е.Л. са подали съвместен отговор по исковата молба, в който са оспорили предявените искове по основание и размер.

Не са оспорили фактическите твърдения в исковата молба за договорната им обвързаност с ищеца на основание договор за кредит за покупка на недвижим имот № НЛ 32063 от 08.02.2008 г.

Поддържаха са, че след сключването му са започнали да погасяват кредита редовно, но поради финансови затруднения заплащането на уговорената месечна вноска станало непосилно за тях и на 30.04.2009 г. подписали с банката допълнително споразумение към договора за кредит, с което било уговорено да ползват 12 месечен период на облекчено погасяване на общия дълг, а конкретния размер на вноските следвало да се определят в двустранно подписан погасителен план.

Такъв не бил подписан, а размера на погасителните вноски не били уговорени и в споразумението.

На 30.11.2010 г. страните по договора за кредит подписали второ допълнително споразумение към него, с което било уговорено да ползват 6-месечен период на облекчено погасяване на общия дълг, при фиксирана годишна лихва от 5,35%, на равни месечни вноски от 166 евро, съгласно погасителен план

Трето допълнително споразумение било подписано на 06.12.2012 г., като с него било уговорено кредитополучателите да ползват 12 месечен гратисен период на облекчено погасяване на общия дълг, при годишна лихва, равна на действащия към същата дата Базов лихвен процент на банката за жилищни кредити, намален с 2,63 пункта, на равни месечни вноски от 174 евро, съгласно погасителен план.

След изтичане на периода на облекчено погасяване върху общия размер на дълга след натрупване на лихвата, да се начислява и годишна такава в размер равен на сбора на действащия към същата дата Базов лихвен процент /БЛП/ на банката за жилищни кредити, плюс договорна лихвена надбавка в размер на 0,6 пункта.

Четвърто допълнително споразумение между страните по делото било подписано на 16.04.2014 г. С него кредитополучателите се задължили да внесат сумата от 194 евро, бил договорен 6-месечен период на облекчено погасяване на дълга, считано от следващия падеж, при уговорена лихва в чл.4 и чл.5 от споразумението.

С тези фактически пояснения са въвели възражение, че за нищожност на част от клаузите от основния договор и допълнителните споразумения към него, касаещи механизма и методиката, по който се формира лихвата върху главницата по кредита, а именно - тези на чл. 3, ал. 1, ал. 5, чл. 6, ал. 3 и чл. 12 от договора за кредит; чл. 5 и чл. 6 от споразумение от 30.11.2010 г.; чл. 5 от споразумение от 06.12.2012 г. и чл. 5 и чл. 4, ал. 3 от споразумение от 16.04.2014 г., които били неравноправни клаузи по смисъла на чл. 146, ал. 1, вр. с чл. 143 от ЗЗП и позволявали на банката да накрънява договорното равноправие и едностранно да променя лихвения процент по кредита.

Освен това в допълнителните споразумения се предвиждало начисляване на лихва върху лихва – анатоцизъм, която уговорка също била нищожна, като противоречаща на чл. 16, ал. 2 от Наредба № 9/19.12.2002 г. и в равна степен била неравноправна клауза съгласно чл. 143 от ЗЗП.

На отделно основание е поддържано, че споразумението от 30.04.2009 г. е било сключено с "Бългериън ритейл сървисиз" АД, което дружество не било банкова институция и не можело да предоговаря условия по договори за банков кредит.

Въвели са възражение, че и двата сключени договора за цесия между банката и "Бългериън ритейл сървисиз" АД били непротивопоставими на ответниците, т.к. не им били съобщени, съобразно законовото правило на чл. 99, ал. 3 и 4 ЗЗД. Това било направено едва

с уведомленията до ответниците за предсрочна изискуемост на договора за кредит, направени чрез частен съдебен изпълнител.

В отговора си по исковата молба ответницата Д.И., чрез процесуалния си представител, също е оспорила предявените искове по основание и размер.

Оспорила е твърденията в исковата молба за настъпването на основания за предсрочна изискуемост на процесния кредит, както и за надлежното обявяване на този факт на И.. На свои ред поддържа, че в приложеното към исковата молба уведомление не се сочело кога са настъпили основанията за обявяване на кредита за предсрочно изискуем, а отделно от това и уведомлението не ѝ било редовно връчено.

Въвела е възражение за нищожност на клаузите на чл. 3, ал. 1, 3 и ал. 5 от договора с твърдения, че същите са неравноправни по смисъла на чл. 146, ал. 1 във вр. с чл. 143, ал. 1, т. 10 и т. 12 от ЗЗП, т.к. позволявали на банката едностранно да променя размера на договорната лихва, и по този начин водели до значително неравновесие в правата и задълженията на страните по договора. Поддържано е и че посочените клаузи са предварително и едностранно формулирани от кредитора и не са индивидуално договорени, като в договора липсва разпоредба предвиждаща възможност другата страна да се откаже от договора в противоречие с чл. 143, ал. 1, т. 12, пр. второ от ЗЗП. На отделно основание клаузата на чл. 3, ал. 3 от договора, според която при забава обезщетението е в размер на възнаградителната лихва плюс надбавка от 10 пункта или общ размер на 16,50% противоречи на чл. 33, ал. 2 от ЗПК, според който обезщетението за забава не може да надвишава размера на законната лихва.

Възразено е и че в договора е предвидено едновременно начисляване на лихва върху лихва – анатоцизъм, което също противоречи на закона.

На самостоятелно основание е въведено и възражение за унищожяемост на договора за кредит, поради грешка в предмета и лицето с твърдение, че при сключването му у нея е била предизвикана невярната представа за това, че ще бъде поръчител по кредита и разрешеният кредит е в размер на 2500 евро, а в този момент тя е имала тежки здравословни и семейни проблеми.

В допълнителната искова молба ищецът е възразил, че И. не е уточнила каква грешка твърди, че е налице, а отделно от това същата е подписала и всички допълнителни споразумения към първоначалния договор.

След самостоятелна преценка на приобщените пред първоинстанционния съд доказателства и на тези, събрани допълнително в хода на въззивното производство, решаващият състав съобрази следното:

Страните по делото са надлежно обвързани от договор за банков кредит за покупка на недвижими имот № HL 32063/08.02.2008 г., според клаузите на който кредитополучателите – въззивници физически лица солидарно са се задължили да върнат предоставения им от банката кредитор заем в размер на 38 000 евро в срок от 240 месеца на равни месечни вноски, включващи главница и лихва в размер на всяка вноска от по 283,32 евро, считано от датата на усвояване на отпуснатите по договора суми, която е усвоена съгласно чл. 5, Приложение 1 от 15.02.2008 г. При подписването на договора страните са удостоверили, че датата на усвояване на кредита е 15.02.2008 г.

За обезпечение вземането си банката-кредитор е вписала законна ипотека върху недвижимия имот, подробно описан в чл. 1, ал. 1 от договора.

По действителността на обвързващата страните по делото договорна връзка по основния договор, вкл. по съдържанието на записаните в него текстово клаузи от ищецът в първоинстанционното производство и ответниците О.П. и Е.Л. не спорят.

Решаващият състав счита за несъстоятелни възраженията на въззивницата Д.И., че процесният договор за кредит е недействителен по отношение на нея, поради грешка, която с оглед твърденията ѝ следва да се приеме за грешка в предмета му.

Чл.27, предл.3 ЗЗД дефинира като унищожяеми договорите, сключени при грешка, а чл.28, ал.1 ЗЗД установява че грешката в предмета е основание за унищожение на договора

тогава, когато се отнася до съществени качества на същия.

Съдебната практика се е обединила в разбирането си, че грешката като основание за унищожаване на един договор представлява несъзнавано несъответствие между представата на сключващото договора лице с обстоятелствата които имат значение при формиране на волята му за сключване на договора досежно неговия предмет или лицето с което същата е сключена. Т.е. при сключването на договора страната е имала погрешни представи за съдържанието на насрещните престации / арг. и от решение № 343/20.12.2013 г. по гр. д. № 2818/2013 г., III г. о. на ВКС/.

В случая въззивницата И. е поддържала /така отговора по исковата молба/, че е била подведена от банката и кредитополучателя /без да сочи кой/, че ще бъде поръчител по кредита и разрешения такъв е в размер на 2 500 евро – разб. че насрещните престации се изчерпват в получаването и връщането на кредит в размер на 2 500 евро.

Въззивната инстанция счита тези твърдения за неустановени от ангажираните от И. гласни доказателства.

Така в показанията си свидетелката П.а сочи, че през 2008 г. била свидетел на разговор между И. и бившия ѝ съпруг О.П., от който разбрала, че за закупуването на къща, в която да живеят, О. трябвало да вземе нов кредит и за да е чисто кредитното му досие, трябвало да прехвърли на Д. свой стар кредит от 2 500 евро. Условието било О. да си праща кредитите.

Тази свидетелка не сочи обаче кога точно се е провел този разговор между О. и Д., вкл. – последната съгласила ли се е с предложените ѝ условия, кога е станало това, кога се е сключил договора между Д. и банката, имало ли е преди сключването му проведени срещи или разговори между О., Д. и служители на банката.

От своя страна свидетелката К. /сестра на Д.И./ сочи, че от своята сестра разбрала, че за да закупи съпруга ѝ /към онзи момент/ къща, в която да живеят, трябвало да има чиста кредитна история и затова тя трябвало да поеме по документи малък заем – 2 500 евро, който О. трябвало да изплаща. Същата свидетелка твърди, че когато тя и приятелят ѝ закарали Д. да подпише документите за заема в банката, самото подписване станало много бързо – за една цигара време. Едва през м.март 2009 г. сестра ѝ разбрала, че кредитът е за много по-голяма сума, след телефонно обаждане от служител, на което присъствала и К.. Към този период от време О. и Д. вече не живеели заедно.

На първо място показанията на свидетелката К. следва да се преценяват в светлината на чл.172 ГПК, с оглед близките ѝ родствени отношения с въззивницата И.. Отделно от това изнесеното от нея относно вида и характера на договора, сключен с банката, се основават единствено на поднесената ѝ информация от самата И., поради което и съдът приема, че показанията ѝ не следва да се кредитират.

На самостоятелно основание обсъдените показания и на двете свидетелки са в несъответствие с установеното от приобщените по делото писмени доказателства – процесния договор и споразуменията към него, които са подписани от И. без каквито и да е възражения. В същите името на И. /тогава П.а/ фигурира заедно с имената на другите двама кредитополучатели, като договорът ѝ с банката не е индивидуален /само за нея и само за сумата от 2 500 лв./. Отделно от това договорът е подписан от нея лично на всяка страница от което действие следва да се заключи, че същата е знаела за съдържанието на текста под който се подписва и е съгласна с него. Следователно - цялостното поведение на И. във връзка с процесния договор сочи на извода, че същата не е оспорвала валидността му до момента на подаване на отговора по исковата молба, вкл. е водила допълнителни преговори във връзка с изпълнението му, като е подавала молби до банката и е представляла документи /по повод подписване на допълнителните споразумения/.

Отделно от изложеното, възражението за унищожаемост на договора за банков кредит по отношение на въззивницата И. е неоснователно и с оглед разпоредбата на чл. 293, ал. 3 ТЗ, приложима към договора за банков кредит, като търговска сделка.

Допълнителен аргумент в подкрепа на изложеното се извлича и от нормата на чл.35, ал.2 ЗЗД, доколкото по делото са налице безсъмнени данни, че задължението на кредитополучателите по договор за кредит е било изпълнявано, макар и частично и неточно в определени периоди от време.

Така изложеното обосновава извод за неоснователност на възражението на И. за недействителност на процесния договор спрямо нея, поради неговата унищожаемост при хипотезата на чл.28, ал.1, пр.3 ЗЗД.

Страните по делото не спорят и се установява от съдържанието на процесния договор, че в погасяването на заемната сума е следвало да става на равни /анюитетни/ месечни вноски, включващи лихва и главница, всяка вноска в размер на 283,32 евро.

Размерът и начина на формиране на дължимата възнаградителна лихва е посочен в чл.3 от договора, а допълнителните задължения – такси – в чл.4 и застраховка – в чл.14.

Чл.6, ал.3 съдържа уговорка при промяна на БЛП за жилищни кредити на банката кредитор по време на действието на договора, размерът на погасителните вноски да се промени автоматично, в съответствие с промяната на БЛП.

В чл.18 от договора са уредени отношенията касателно предсрочната изискуемост, като според ал. 2 от при неиздължаване на три последователни месечни вноски изцяло или частично, целият остатък по кредита се превръща в предсрочно и изцяло изискуем, считано от датата на падежа на последната вноска.

Писмените доказателства установяват още, че с Договор за цесия от 09.04.2008 г. „Юробанк и Еф Джи България“ АД е прехвърлила на на "Бългериън ритейл сървисиз" АД всички свои вземания по договори за потребителски и жилищни кредити, съобразно Приложение към договора, заедно с всички обезпечения, привилегии и други принадлежности, включително солидарните длъжници по кредитите, вкл. и вземането по процесния договор /Приложение № 2/.

По делото не са ангажирани доказателства кога обсъдения договор за цесия е съобщен на кредитополучателите, но се установява от приобщеното допълнително споразумение към договора с № НЛ 32063/08.02.20208 г., с което „Бългериън ритейл сървисиз" АД, като кредитор и О.П., Е.В. и Д. П.а са констатирани, че към датата на сключване на споразумението задълженията на кредитополучателите е в размер на 37 336,88 евро /посочени са точните суми на дължимите главница, лихви и т.н./.

С това споразумение страните са уговорили облекчен ред на погасяване на задълженията на кредитополучателите за период от 12 месеца, в който срок е следвало да заплащат погасителни вноски в размер, който ще се определи с двустранно подписан погасителен план. Такъв не е представен по делото.

На 26.11.2009 г. между "Бългериън ритейл сървисиз" АД и „Юробанк и Еф ДЖИ България“ АД е сключен втори договор за цесия, с който вземането по процесния договор за кредит е прехвърлено обратно на банката.

За този договор също няма данни да е съобщаване на длъжниците-кредитополучатели.

Независимо от посоченото между новия кредитор-банката и длъжниците са били сключени впоследствие още три допълнителни споразумения към договора за кредит НЛ 32063/2007 г. – съответно на 30.11.2010 г., на 06.11.2012 г. и на 16.04.2014 г.

С всяко от споразуменията страните са констатирани първо размера на задълженията на кредитополучателя по договора към датата на сключване на споразумението,

Съгласили са се, че всички плащания във връзка с кредита се преоформят служебно от банката на датата на споразумението чрез натрупване към редовно усвоената и непогасена част по главницата на първоначално предоставения кредит.

Споразумели са се и че кредитополучателя ще ползва съответен период на облекчено ползване на дълга - съответно шест месечен, дванадесет месечен и отново шест месечен.

С първото от споразуменията в чл.4, ал.2 е уговорен и нов размер на възнаградителната лихва – фиксирана годишна в размер на 5,35%, като плащанията на дълга са определени на равни месечни вноски в размер от по 166 евро на месец.

Във второто от споразуменията възнаградителната лихва за облекчения период е определена като – годишна лихва в размер, равен на действащия към същата дата БЛП на банката за жилищни кредити в съответната валута, намален с 2,63 пункта, а плащанията по дълга са определени на равни месечни вноски в размер от по 174 евро всяка.

След изтичане на периода на облекчено погасяване са определени други лихвени нива – по първото споразумение – годишна лихва в размер, равен на сбора на действащия към същата дата БЛП на банката за жилищни кредити в съответната валута, плюс договорна лихвена надбавка в размер на 0,11 пункта, на равни месечни вноски, определил с погасителен план.

Посочено е, че действащия БЛП на банката за жилищни кредити в съответната валута не подлежи на договаряне и промените в него стават незабавно задължителни за страните.

Във второто от споразуменията след изтичане на периода на облекчено погасяване е уговорена че лихвата ще бъде – годишна в размер, равен на действащия към същата дата БЛП на банката за жилищни кредити в съответната валута, плюс договорна надбавка от 0,60 пункта.

Изрично е посочено още, че БЛП за жилищни кредити в евро се определя от управителния орган на банката или от комитет към управителния орган и отразява съответните подробно изброени показатели, а към момента на сключване на споразумението е 8,2%.

В последното от допълнителните споразумения е уговорено, в чл.4, ал.3, че да периода на облекчено погасяване на дълга възнаградителната лихва е в размер, равен на сбора от на действащия към същата дата Референтен лихвен процент Прайм на банката за жилищни кредити в съответната валута плюс договорна лихвена надбавка в размер на 0,9 пункта, като през периода на облекчено погасяване, кредитополучателят погасява дълга на равни месечни погасителни вноски в размер на 194 евро на месец.

След периода на облекчено погасяване върху общия размер на дълга след натрупването лихвата се начислява годишна лихва в размер равен на сбора действащия към датата на споразумението референтен лихвен процент ПРАЙМ на банката за жилищни кредити в съответната валута плюс договорна лихвена надбавка в размер на 3,6 пункта като до окончателното погасяване на дълга, кредитополучателят погасява дълга на равни месечни погасителни вноски.

Посочено е в споразумението, че референтния лихвен процент на банката за обезпечени кредити в евро се определя от комитета по управление на активите и пасивите, съгласно методологията на банката, публикувана на интернет страницата ѝ, а към момента на сключване на споразумението е 5,2%.

По отношение броя и размера на платените от кредитополучателите погасителни вноски по кредита, считано от датата на сключването му до обявяването му за предсрочно изискуем, респ. – до датата на предявяване на иска, вкл. при всички хипотези, въведени от страните, по делото са изслушани съдебно-счетоводни експертизи както пред първоинстанционния съд, така и пред настоящата въззивна инстанция, които решаващият състав кредитира.

От тях изслушаната пред първоинстанционния съд е установила, че кредитополучателите са започнали да изпълняват неточно и със забава задължението си по договора за заплащане на дължимите месечни погасителни вноски още към 15.03.2009 г., когато са дължали вноска № 13.

Впоследствие това им поведение е продължило, като последното плащане със забава е по вноска № 92 с падеж 15.10.2015 г., а от вноска № 93 с падеж 15.11.2015 г. кредитът изобщо не е обслужван и по него няма плащания.

Поради последното и безсъмнено е, че след посочената дата обективният елемент за настъпване на уговорената още с първоначално сключения договор за кредит предсрочна негова изискуемост е била налице, предвид установеното /а и неоспорено от тях/ неизпълнение от страна на кредитополучателите.

Банката – кредитор е упражнила своето право да направи кредита предсрочно изискуем през м.април 2018 г., когато е обективизирала волеизявлението си за това в нарочни уведомления, изпратени до кредитополучателите /л.94 – л.106 от първоинстанционното дело/.

Според съдържанието им поради неизпълнение на условията по договора за покупко-

продажба на недвижим имот №НЛ 32063/08.02.2008 г., заедно със сключените анекси, които го изменят и допълват, на осн.чл.18 от същия банката обявява кредитните задължения за изцяло предсрочно изискуеми. Посочени са и размерът на главницата, лихвата, таксите и застраховките, дължими според банката от кредитополучателите към 05.04.2018 г., както и обсъдените по-горе два договора за цесия на вземането по този договор.

Връчването на уведомлението, адресирани по отделно до всеки един от тримата кредитополучатели, е било възложено на частни съдебни изпълнители.

Адресираните до О.П. и Е.Л. са връчени лично на Л. от ЧСИ А. В. - № *** от РКЧСИ на 07.06.2018 г.

Адресираното до Д. П.а е връчено чрез ЧСИ У. Д. – рег. № *** от РКЧСИ, чрез залепване на уведомление, считано за редовно връчено на 07.05.2018 г., за което е съставен нарочен протокол от ЧСИ Д. на 17.05.2018 г.

Според съдържанието му и приложените към него уведомление изх.№ 9899/19.04.2018 г., уведомяването на И. е извършено по реда на чл. 47 ГПК, във вр. с чл. 43 ЗЧСИ чрез залепване на уведомление на таблото на вх.*, на бл.*** в ж.к.“****“, бл.*** на 20.04.2018 г., но адресатът не се е явил да си получи книгата. Отражено е още, че при посещение на адреса на 20.04.2018 г. по сведения на съсед от ап.1 – г-жа П. е установено, че няма такъв човек на посочения адрес.

Въззивната инстанция изцяло споделя изводът на първоинстанционния съд за редовност на връчването на уведомлението на въззивницата И., предвид че според уговореното между страните в чл.26 от първоначалния договор ако някоя от тях промени адреса си, тя е длъжна да уведоми писмено другата страна, като посочи новия си адрес, а до получаването на такова уведомление всички съобщения, достигнали до стария адрес, ще се считат за получени.

Отделно от това в последните две допълнителни споразумения сключени между страните и обсъдени по-горе, вкл. в молбите, адресирани до банката и изходящи от И. по повод сключването на анексите, същата е посочила адреса, на който ѝ е изпратено за връчване уведомлението на банката за обявяване на предсрочната изискуемост.

Във връзка с оплакванията, поддържани и пред настоящата инстанция следва да се посочи, че в случая обстоятелството, че тя не живее на адреса, на който е изпратено уведомлението, е установено по реда на чл.47, ал.1, изп.последно ГПК, от една страна, а от друга – залепването на съобщението за уведомлението е сторено според установените правила в чл.47, ал.1, изр.1 ГПК.

На самостоятелно основание дори да се възприеме за основателно възражението на този въззивник, че уведомлението за обявяване на кредита за предсрочно изискуем не ѝ е връчено редовно по реда на чл.47 ГПК, то с предявяването на исковата молба с процесните за настоящето производство осъдителни искове такова изявление следва да се счете за направено, респ. – достигнало до длъжника с връчване на преписа от исковата молба.

Противно на поддържаното от този въззивник съдебната практика е единодушна в разбирането си, че нарочно волеизявление за отнемане на преимуществото на срока в казуси като настоящия се приема за достигнало до знанието на длъжника чрез предявяване на исковата молба и връчването на препис от нея на ответника.

Идентично разрешение се налага и по възражението, че договорите за цесия на са били съобщавани на длъжниците въззивници.

Предвид че договорът за цесия транслира субективното право на вземане от правната сфера на неговия носител, то посочената правна последица настъпва с постигане на съгласието на страните по цесионния договор.

Това е така, защото че при договора за цесия се осъществява промяна в облигационната връзка, чрез промяна на активната страна – т.е. отстъпва се едно вземане от досегашния му носител на едно трето, чуждо на тази връзка лице. Този договор се определя от теорията и практиката като каузален, неформален и консенсуален. Негов предмет е прехвърлянето на вземане, което следва да съществува към момента на сключване на договора, и да е прехвърлимо (каквито по принцип са имуществените права). От тези общи

правила се извежда и действието на цесията спрямо страните по нея, спрямо длъжника и спрямо трети лица.

След като със сключване на договора, т. е. с постигане на съгласие, вземането преминава от цедента върху цесионера именно към този момент цедентът престава да бъде кредитор във вътрешните му отношения с цесионера, тъй като съобразно предмета на договора, цесионерът с постигане на съгласието придобива вземането в състоянието, в което то се е намирало към същия момент, заедно с акцесорните му права - арг. чл. 99, ал. 2 ЗЗД.

Т.к. длъжникът по вземането не е страна по договора за цесия, за да се прояви действието на последния по отношение на него, разпоредбата на чл. 99, ал. 4 ЗЗД изисква прехвърлянето да му бъде съобщено.

Със съобщаване на сключения договор за цесия, за длъжника кредитор на вземането ще бъде е цесионерът.

Съобщението обаче, не е елемент от фактическия състав, който поражда действие между страните по договора. Както вече се посочи цедираното право преминава върху цесионера със сключване на договора. Значението на съобщаването е регламентирано единствено с оглед обвързването на длъжника от договора за цесия и поради действието му спрямо третите лица /чл. 99, ал. 4 ЗЗД/. В хипотеза на чл. 99 ЗЗД, вземането преминава върху цесионера със самото сключване на договора за цесия и той става от същия момент негов носител, докато договорът има действие спрямо цедирания длъжник и трети лица след съобщаването му, което поражда действие само след осъществяването му от цедента.

В настоящия казус поради отсъствието на други доказателства за съобщаването и на двата обсъдени договора за цесия следва да се приеме, че същите са съобщени на длъжниците-ответници едва с връчване препис от исковата молба.

Горният факт обаче не влияе по никакъв начин на спорния по делото въпрос до какъв размер кредитополучателите длъжници са изпълнили задължението за по договора за кредит за плащане на дължимите се вноски за погасяването му, респ. – какъв е дължимия остатък.

Това е така, защото независимо от установеното относно съобщаването на договорите за цесия, по делото са налице данни /сключените допълнителни споразумения и преписките към тях/, че длъжниците явно са били уведомявани и са знаели за факта на прехвърляне на вземанията, предвид че са договаряли измененията към основния договор в различни периоди от време с всеки един от носителите на вземането – банката и „Бългериън ритейл сървисиз“ АД.

На самостоятелно основание изслушаните и пред двете инстанции експертизи безпротиворечиво установяват, че всички плащания извършвани от кредитополучателите – длъжници по договора за кредит, както към банката и „Бългериън ритейл сървисиз“ АД, са отнасяни за погасяване на задължението им по договора за кредит и споразуменията към него. В този смисъл и независимо от въведеното възражение самите кредитополучатели не твърдят и не ангажират доказателства извършваните от тях плащания като погашения по договора за кредит да са платени без основание на някой от кредиторите или да са изпълнили задължението си за плащане на дължимите кредитни вноски на цедента, а не на цесионера по някой от договорите.

След като до получаването на съобщение от длъжника, че негов кредитор не е цедента, а цесионера, и той може да се освободи от задължението си ако изпълни на цедента, то в случая при двата поредни договора за цесия, след сключването на които първоначалния цедент се легитимира като надлежен кредитор на длъжниците следва да се приеме, че всяко едно от плащанията на кредитополучателите в изпълнение на задължението им по договора за кредит и допълнителните споразумения към него са направени към действителния им кредитор.

По възраженията за неравноправност на посочените от ответниците клаузи в първоначалния договор и допълнителните споразумения.

Няма съмнение, че въззивниците-ответници, като физически лица, имат качеството на потребител по процесното кредитно правоотношение, поради което и се ползват от специалната защита, дължима в това им качество.

В последователната практика на касационната инстанция по приложението на чл.143 ЗЗП и чл.144 от с.з. се приема, че една договорна клауза е неравноправна при наличието на следните предпоставки: 1/ клаузата да не е индивидуално уговорена; 2/ да е сключена в нарушение на принципа на добросъвестността; 3/ да създава значителна неравнопоставеност между страните относно правата и задълженията - съществено и необосновано несъответствие между правата и задълженията на страните; 4/ да е сключена във вреда на потребителя.

Приема се, че основният критерий за приложимост на изключението по чл. 144, ал. 3, т. 1 ЗЗП клауза да не бъде третирана като неравноправна по отношение на сделките с ценни книжа, финансови инструменти и други стоки или услуги, чиято цена е свързана с колебанията/измененията на борсовия курс или индекс или с размера на лихвения процент на финансовия пазар, които са извън контрола на търговеца или доставчика на финансови услуги, е изменението на цената /възнаградителната лихва/ да се дължи на външни причини, които не зависят от търговеца или доставчика на финансови услуги, а да са породени от въздействието на свободния пазар и/ или от държавния регулатор. Само тогава търговецът/доставчикът на финансови услуги не може да се счита за недобросъвестен по смисъла на общата дефиниция за неравноправна клауза, съдържаща се в чл. 143, ал. 1 ЗЗП, тъй като увеличението на престацията, макар и едностранно, не зависи пряко от неговата воля.

Освен това за да се прецени дали конкретните договорни клаузи отговарят на този критерий за изключване на общия принцип, въведен с чл. 143, ал. 1 ЗЗП, те трябва да бъдат формулирани по ясен и недвусмислен начин, както и потребителят предварително да е получил достатъчно конкретна информация как търговецът на финансови услуги може едностранно да промени цената, за да може свободно да формира воля да встъпи или не в правоотношението при тези условия.

Във формираната постоянна практика на касационната инстанция се приема още, че уговорката в договор за банков кредит, предвиждаща възможност на банката за едностранна промяна на договорения лихвен процент въз основа на непредвидено в самия договор основание и когато такова договорено изменение не е свързано с обективни обстоятелства, които са извън контрола на доставчика на услугата, е неравноправна, с оглед общата дефиниция на чл. 143 ЗЗП.

Приема се също, че методът на изчисляване на съответния лихвен процент трябва да съдържа ясна и конкретно разписана изчислителна процедура, посочваща вида, количествените изражения и относителната тежест на всеки от отделните компоненти - пазарни индекси и/или индикатори.

Затова и когато потребителят не е получил предварително достатъчно конкретна информация за начина, метода, по който кредитодателят може едностранно да промени цената на доставената му финансова услуга, както и когато методологията, създадена от банката - кредитор, например с нейни вътрешни правила, не е част от договора за кредит, банката не може да се счита за добросъвестна по смисъла на общата дефиниция за неравноправна клауза по чл. 143 ЗЗП, за да е приложимо правилото на чл. 144, ал. 3, т. 1 ЗЗП.

От друга страна следва да се съобрази и обстоятелството дали клауза, която се отнася до определяне на основния предмет на договора, който за кредитодателя безспорно обхваща цената на предоставянето на кредита, може да е индивидуално, но и неиндивидуално уговорена.

Когато е неиндивидуално уговорена, такава клауза подлежи на преценка от гледище на неравноправния си характер, само ако не е ясна и разбираема /чл. 145, ал. 2 ЗЗП/. Изискването за ясен и разбираем език включва яснота и разбираемост на клаузите не само от граматическа гледна точка, но и прозрачно и недвусмислено изложение на съдържанието на правата и задълженията на страните, така че потребителят да може да предвиди въз основа на ясни и разбираеми критерии произтичащите за него икономически последици.

При съобразяване на така възприетите разрешения за конкретния казус решаващият състав приема, че клаузите на сключените процесни договор и допълнителни споразумения

към него не се установи в хода на производството от страна на банката кредитор, чиято е доказателствената тежест да стори това, да са индивидуално уговорени.

При преценка на критерия дали същите са ясни и разбираеми, решаващият състав съобрази следното, че според текстът на чл. 3, ал. 1 от договора от 08.02.2008 г. за усвояния кредит кредитополучателите заплащат годишна лихва в размер на сбора на базов лихвен процент /БЛП/ на банката за жилищни кредити в евро, валиден за съответния период на начисляване на лихвата плюс договорна надбавка от 0,15 пункта, като към момента на сключване на договора БЛП за жилищни кредити в евро е в размер на 6,35 %.

Ал.5 на с.чл. установява, че действащият БЛП на банката не подлежи на договаряне и промените в него стават незабавно задължителни за страните, като по силата на чл. 6, ал.3 в случай, че банката промени базовия лихвен процент, размерът на погасителните вноски се променя автоматично.

Анализът на тези текстове сочи, че възнаградителната лихва има два компонента: 1/ един променлив – БЛП, който се определя от банката и който при сключването на договора е посочен текстово и цифрово 6,35 процента и 2/ един постоянен – фиксирана договорна надбавка от 0,15 пункта.

Доколкото текстът на чл.3, ал.1 от договора в този смисъл е ясен и разбираем, то предвидената в ал.5 на с.чл. възможност Базовият лихвен процент да бъде променен едностранно от банката кредитор, при това - при неясни условия и без да е посочена каквато и да е методика за изчисляването му, на практика представлява изначално уговорено в полза на кредитодателя право едностранно и по неясни критерии /предпоставки за промяна, математическа формула за изчисляването/ да променя в хода на изпълнението на договорните задължения размера и на възнаградителната лихва.

Следователно посочената клауза е неравноправна, т.к. установените от нея правила за промяна на единия от компонентите на възнаградителната лихва безспорно създават значителна неравнопоставеност между страните, давайки изначално право само на едната страна не просто да влияе върху него, а да го определя.

Тази редакция рефлектира неблагоприятно върху правната сфера на по-слабата в договорната връзка страна – кредитополучателят физическо лице, доколкото промените в нивата на компонента е предвидено във всички случаи да се определят от насрещната по договора страна без каквито и да ясни и разбираеми критерии, поради което и клаузата безсъмнено нарушава общото изискване за добросъвестност по смисъла на чл.143, ал.1 от ЗЗП и е нищожна.

По делото са налице категорични доказателства /допълнителните споразумения/, че в рамките на правоотношението банката е упражнила правото си да измени размера на БЛП, респ. – размера на дължимата се възнаградителна лихва едностранно, поради което и тези нейни действия, извършени на основание нищожна клауза, не следва да се приемат за имащи правно значение за разрешаването на спорния въпрос относно дължимата се по кредитното правоотношение възнаградителна лихва.

Нищожността на клаузата за определяне на размера на възнаградителната лихва в основания договор води до нищожност и на обусловените от нея клаузи в допълнителните споразумения, относно приетия нов размер на възнаградителната лихва.

Затова и допълнителните споразумения, имащи за предмет предоговаряне на кредит, в които споразумения задълженията на кредитополучателя са определени въз основа на неравноправни клаузи от първоначалния договор, са нищожни.

В този смисъл и дължимите от кредитополучателите суми следва да се изчислят съобразно първоначално приетия погасителен план към договор за кредит от 08.02.2008 г. и като стигнал до този краен извод, първоинстанционния съд е приложил точно относимия към спора материален закон, а оплакванията във въззивните жалби на кредитополучателите в обратната насока се явяват несъстоятелни.

И според настоящия въззивен състав при наличие на предпоставките за обявяване на процесния кредит за предсрочно изискуем непогасените вноски следва да се изчислят съгласно посочения първоначален план.

При така даденото разрешение без правно значение са допълнителните уговорки за промяната на размера на възнаградителната лихва в сключените анекси към първоначалния договор, като само за пълнота на изложението и предвид оплакванията във въззивните жалби на въззивниците физически лица, излага и следното:

Оплакванията на тези въззивниците за недействителност /нищожност/ и на посочените от тях клаузи в трите допълнителни споразумения, съответно от 2010 г., 2012 г. и 2014 г., с които споразумения, въпреки че се претендира да се договаря облекчено погасяване на дълга, на практика е договорено капитализиране на възнаградителните и санкционни лихви към главницата, са основателни.

Последователно се приема в дадените от касационната инстанция разрешения по идентични казуси, че такива клаузи са сключени в нарушение на закона, защото че уговорката в допълнителните споразумения към договор за кредит за прибавяне към размера на редовната главница на просрочени задължения за лихва, представлява анатоцизъм по смисъла на чл. 10, ал. 3 ЗЗД, който е допустим само при уговорка между търговци на осн. чл. 294, ал. 1 ТЗ. Преструктурирането по чл. 13 от Наредба № 9/03.04.2008 г. за оценка и класификация на рисковите експозиции на банките и установяване на специфичните провизии за кредитен риск (отм.) не представлява предвидена в наредба на БНБ възможност за олихвяване на изтекли лихви по чл. 10, ал. 3 ЗЗД /Решение № 66/29.07.2019 г. по т. д. № 1504/2018 г. на ВКС, II т. о. и Решение № 30/20.05.2020 г. по т. д. № 739/2019 г. на ВКС, I т. о. Решение № 118 от 11.12.2020 г. на ВКС по т. д. № 2278/2019 г., I т. о., ТК/.

Ето защо и на самостоятелно основание същите не следва да намерят приложение при определяне размера на задължението на кредитополучателите след обявяване на целия остатък от непогасения кредит за предсрочно изискуем.

Както вече се посочи, същият следва да се определи съобразно първоначално уговореното между страните в договора за кредит в текстовете му на чл.1 – относно размера на кредита и на чл.3, ал.1 – относно възнаградителната лихва, която клауза, както вече се посочи, е ясна и разбираема и правилно е възприета от първоинстанционния съд като цена на договора за целия негов период.

Не може да се сподели доводът на въззивниците кредитополучатели, че начинът на погасяване на дължимите по кредита вноски следва да се определи и при приложение на неравноправната клауза относно възможността на банката едностранно да определя БЛП, като променлив компонент на уговорената възнаградителна лихва в случаите, в който определен по този начин размерът на лихвата намалява.

Последното би означавало, че спорът се разрешава при приложение на изначално нищожна клауза, което е в противоречие с материалния закон /чл.26 ЗЗД/ и с правната природа на нищожните сделки. Т.к. последните изобщо не пораждаат правните последици, които страните целят с тях, като последното не зависи от предварителното установяване на порока по съдебен ред, такива клаузи не могат да се заздравяват, а страните могат да постигнат целените от тях правни последици единствено ако ги сключат наново без допуснатите пороци.

В случая не се твърди, нито се ангажират доказателства последната хипотеза да е налице.

При приетото, че уговорения от страните начин на погасяване на усвоения изцяло кредит в размер на 38 000 евро чрез 240 месечни анюитетни вноски в размер от 283,32 евро, при договорен размер на възнаградителна лихва от БЛП 6,35 пункта плюс надбавка от 0,15 пункта – т.е. общо 6,5 пункта, решаващият състав приема, че следва да кредитира изцяло заключението на вещото лице по допуснатата и изслушаната пред въззивната инстанция съдебно счетоводна експертиза по първоначалното заключение и при изчисленията по вариант първи.

Според него общият размер на възнаградителната лихва, определена по посочения начин за периода 08.02.2008 г. /датата на сключване на кредита/ до 12.07.2018 г. /датата на подаване на исковата молба/ е 21 603,90 евро, от която 21 485,17 евро представлява 124 броя вноски с настъпил падеж за периода 08.02.2008 г. – 15.06.2018 г. и 118,72 евро – вноска № 125 – текущи непадежирали възнаградителни лихви за периода 15.06.2018 г. – 12.07.2018 г. с

падеж 15.07.2018 г. При установено по делото, че погасените лихви са в размер на 14 816,70 евро, след приспадането им неиздължения остатък за възнаградителни лихви е в размер на 6 787,19 евро.

Съответно на изложеното вещото лице е изчислило, че вноските за главница с настъпил падеж за посочения по-горе период са в размер на 13 807,38 евро, а погасените такива са с общ размер 3 981,02 евро.

Непогасената главница към 12.07.2018 г. е в размер на 34 018,98 евро, от която 24 192,68 евро редовна главница и 9 826,37 евро, равняващи се на 45 броя вноски за просрочена главница с падеж в периода 15.10.2014 г. – 15.06.2018 г.

При изложеното предявените осъдителни искове се явяват основателни в частта им относно главницата до размер на 34 018,98 евро, а за възнаградителната лихва – в размер на 6 787,19 евро.

Поради последното и за разликата от 34 018,98 евро до пълния предявен размер от 36 837,64 евро осъдителният иск за заплащане на главницата се явява неоснователен и следва да се отхвърли, а в частта за претендираната възнаградителна лихва следва да се уважи изцяло до предявения размер от 5 118,39 евро /доколкото се установи дължимост на по-голям размер, който не се претендира от ищеца/.

Затова и първоинстанционното решение следва да се отмени частично в частта му, с която искът за присъждане на главницата се уважи над присъдения с това решение размер до посочения от 34 018,98 евро.

В останалата му част, по отношение искането за осъждане на ответниците въззиваеми за заплащане на мораторна лихва, която представлява обезщетение за забава, първоинстанционното решение като правилно, следва да се потвърди.

Изцяло споделими са доводите на първоинстанционния съд, че посоченият иск е такъв за заплащане на обезщетение за неизпълнение на парично задължение в размер на законната лихва от деня на забавата по смисъла на чл.86, ал.1 ЗЗД. Затова и при безсъмнено установения факт на неизпълнение от страна на кредитополучателите на задължението им за погасяване на вноските по кредита, включващи главница и възнаградителна лихва, последните са изпаднали в забава и без покана /чл.84, ал.1 ЗЗД/, считано от 15.11.2015 г.

При съобразяване на разрешенията от т.2 на ТР № 3/27.03.2019 г. по т.д. № 3/2017 г. на ОСГТК на ВКС, след обявяването на кредита за предсрочно изискуем обезщетението по чл.86, ал.1 ЗЗД се дължи само върху непогасения остатък от главницата по отпуснатия кредит без да е необходима друга нарочна покана за това, правилно предявеният иск е уважен до пълния му претендиран размер от 1 476,88 евро за периода от 15.11.2015 г. – 10.07.2018 г.

Доколкото за изчисляването на законната лихва не са необходими други специални знания освен използването на публично достъпните калкулатори за пресмятането ѝ по установения от ПМС 426/2014 г. математически способ, то и настоящия въззивен състав констатира при осъществяване правомощията си по чл.162 ГПК, че претендираната сума е по-малка по размер от установяващата се като дължима такава върху неплатената главница от 34 018,98 евро, поради което и искът се явява доказан по основание и размер.

При приетото за установено по делото от фактическа страна обжалваното решение се явява правилно и в частта му, с която предявените искове за заплащане на сторените от кредитора разноски за застраховки, за подновяване на ипотеката, за връчване на уведомленията на длъжниците чрез ЧСИ и за такса по чл.4 от първоначалния договор са отхвърлени, като неоснователни.

Въпреки доводите си във въззивната жалба банката кредитор не е ангажирала доказателства в хода на производството и пред двете инстанции, че е сторила такива разходи на осн.чл.14 от първоначалния договор в размер на 98 евро за заплащане на застраховки, за подновяване на ипотеката в размер на 514,83 лв., както и за сумата от 180 лв. за връчване на уведомленията на ответниците чрез ЧСИ.

В този смисъл и трите претенции се явяват недоказани по размер.

За пълнота е необходимо да се посочи, че втората е неустановен и по основание,

предвид че в клаузите на обвързващия страните договор липсват такива, даващи основание сторените от кредитора такива разходи да се поставят в тежест на длъжниците.

Неустановена по основание и размер е претенцията за осъждане на ответниците-кредитополучатели да заплатят сумата от 325,15 евро като такси по чл. 4, ал.2 от договора за периода от 15.02.2016 г. до 10.07.2018 г., предвид неангажирането от страна на банката въззивник на доказателства относно начисляването и дължимостта им, съобразно договореното в посочената клауза.

Приобщените по делото доказателства установяват единствено /заклучението на ССЕ, изслушано пред първоинстанционния съд/, че в тежест на кредитополучателите банката е начислявана такса за просрочен кредит, а не съобразно уговореното в чл.4, ал.2 от договора – върху размера на непогасената главница към началото на всяка следваща година в размер на 0,3%. Отделно от това не става ясно от ангажираните доказателства по делото в какво точно се изразява услугата, за която таксата е начислена и мотивите в тази насока, изложени от първоинстанционния съд, следва изцяло да се споделят.

Съобразно изхода от спора пред настоящата инстанция сторените от всяка една от страните разноси във въззивното производство следва да останат за нейна сметка.

Мотивиран от изложеното, Софийският апелативен съд, търговско отделение, пети състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 13/20.02.2020 г., постановено по т.д. № 36/2018 г. по описа на ОС Перник в частта му, с която предявеният иск от „Юробанк България“ АД, ЕИК 000694749 против О. Г. П. – ЕГН *****, Е. В. Л. – ЕГН ***** – и двамата от гр.Перник и Д. Й. И. – ЕГН ***** от гр.София с правно основание осн. чл. 430, ал. 1 ТЗ за заплащане на непогасена главница по договор за кредит за покупка на недвижими имот № НЛ 32063/08.02.2008 е отхвърлен за разликата от сумата от 33 114,48 евро до сумата от 34 018,98 евро и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА на осн.чл.430, ал.1 ТЗ О. Г. П. – ЕГН *****, Е. В. Л. – ЕГН ***** – и двамата от гр.Перник и Д. Й. И. – ЕГН ***** от гр.София. да заплатят на „Юробанк България“ АД, ЕИК 000694749 допълнително сумата от 904,50 евро, представляваща дължима главница по договор за кредит за покупка на недвижими имот № НЛ 32063/08.02.2008 г.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 13/20.02.2020 г., постановено по т.д. № 36/2018 г. по описа на ОС Перник в останалата му обжалвана част.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните при наличие на предпоставките по чл.280, ал.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____